

Десетий сонетъ.

О п ж т в а н ъ е.

Surge et ambula!

Слѣдъ петгодишно скитанье завърнхъ се въ Софія.
Не бѣ той вече сѣщій градъ. Квартали цѣли бѣхъ
Прѣмахнѣти. Съборена бѣ цѣлата чаршия.
Вредъ купища отъ тухли и кирмиди. Вредъ строяхъ.

Подпжтихъ се ужъ къмъ едно живѣлище познато, —
И се изгубихъ. Самъ, посрѣдъ безбройни нови сгради,
Незнаяхъ вече гдѣ вървѣхъ. . . . Внезапно, мѣсто свято,
Старъ храмъ, опжти ме, — отъ миръ незнаенъ ме извади.

. . . . Така и въ моето сърце опустошено, — гдѣто
Купъ развалини сѣкашъ че потиснѣ чувства нѣжни,
Кждѣто нема дия отъ въсторженности прѣжни,

Кждѣто безотмѣнно днесъ владѣй унинье клѣто,
О татко, твоего лице безстрастно често блѣсва,
И пжти който води къмъ избава ми показва!

